

El periple dels honorables i la Catalunya sense futur (i II)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 2 d'octubre de 2023

Es pot llegir la primera part de l'article [en aquí](#).

En aquest viatge cap a Puigcerdà podrien comprovar com Catalunya, no la bella Catalunya que ofereix la geografia i la natura, sinó la urbanitzada, la Catalunya del paisatge transformat amb el vistiplau de la burocràcia indígena, ens recorda cada cop més a qualsevol país sud-americà o del nord de l'Àfrica, en comptes que a la Dinamarca o l'Àustria que ens deien amb tantes penques alguns d'ells mateixos durant el procés *fake*. Cal ser ocurrent!

Hi ha un munt de poblacions en el trajecte que els hi servirien de mostra. Per exemple, Santa Perpètua de Moguda, Parets, Mollet o Granollers. Aquests municipis amb tanta bona gent, són un bon tast de l'urbanisme de suburbi imposat als anys 60 i replicat per l'autonomisme retòric i cofoi. Grans aglomeracions d'un urbanisme amb més criteri d'assentament a corre cuita que de ciutat rumiada. La *Catalunya Ciutat* del noucentisme ja fa temps que ha fugit pel forat de l'aigüera.

Parets mitgeres a dojo, *graffitis* fins el primer pis a la majoria dels edificis, a les petites fàbriques, als magatzems, a tots els murs... A tot arreu. Per tot arreu, demostrant que els efectes de l'escola activa han estat extraordinaris en l'àmbit de la plàstica, però no tant en el del civisme i la urbanitat. Carrers altament densificats, farcits de cases i casotes sense cap gràcia, amb milers de cables pengim-penjam per tot arreu, també a les façanes, sense contemplació. Sense pietat. Aquest és el resultat de l'obra de govern integrador i transversal. Tenen o no tenen cap responsabilitat els molt

honorables de tot aquest desori?

Cap control al mal gust i un munt de relativisme i comprensió franciscana amb els vàndals i la mala educació generalitzada. Tot s'hi val. L'administració amable que sap socialitzar la brutícia i el malestar. La majoria de les ciutats de la Catalunya metropolitana són horribles. Tothom ho sap i ja ho té assumit. Les de l'interior, des de fa anys, també. Les ciutats que recordin l'Europa que aspiràvem els il·lusos, amb cara i ulls, hi caben totes en els dits de les dues mans. No exagerem.

Per enriquir l'experiència, els presidents haurien de desplaçar-se en un d'aquests combois tan *graffitats* de rodalies que ens omplen de goig. De vegades van sense servei de wc o amb un wc llardós, els seients sembla que siguin de pedra i les unitats trontollen sense parar durant les tres hores del viatge que el fa insofrible. Pot ser que es trobin, a més, amb algun incident mecànic o tecnològic imprevist que els allargui el viatge fins a ves a saber quan. Un viatge al segle passat amb combois que gestionen els "nostres amics" de l'Espanya eterna, els mateixos que el president Pujol ens recomana amb convicció d'home d'estat –de l'Estat– que siguem tan comprensius. Com si res hagués passat. Com si el 1r d'octubre fos una ocurrència d'uns quants imbècils.

D'entrada, a la comitiva presidencial, els faria trepitjar la tercermundista estació de la plaça Catalunya, bruta, fosca i amb mostres evidents de menyspreu cap als usuaris. Estació que esdevé residència improvisada de desenes de persones que no han trobat encara la seva oportunitat a la Catalunya hipòcrita del *Volem acollir*. De tota manera, els faria baixar a les andanes amb algun dels ascensors més marrans que hi ha a la capital de Catalunya. Al cor de Barcelona. Bruts, molt bruts. Infectes. També podrien optar per agafar el tren a l'estació de Sants i contemplar, de passada, la plaça més horrible i soviètica de tota l'Europa occidental i l'edifici ferroviari més impersonal i anodí de les Espanyes. Arquitectura de

concurs.

Aprofitant que travessen la plana osonenca, contemplarien també l'empastifada general de superfície –l'impacte visual que en dirien els tècnics mediambientals– que representa l'estesa de desenes i desenes de rudimentàries granges de totxana vista, amb uralita per teulada, que sens dubte deuen complir les ordenances i els criteris paisatgístics que figuren en algunes de les mil i una normatives fetes per alguna de les moltes direccions generals pertinents, dels departaments pertinents. Tercer món en estat més genuí en un país amb una pressió fiscal de primer món. La deixadesa és ben transversal i ara potser per criteris igualitaris tant li fa que sigui al Baix Llobregat que a Osona o el Ripollès. Allà on actua aquesta administració, ben espanyola com hem tastat, deixa l'empremta i demostra la inoperància i els efectes devastadors que ocasiona.

Per tal que la visita fos encara més profitosa –un bany de realitat– els presidents haurien de disposar de més temps i fer una parada tècnica a ciutats tan nostrades com Vic, Manlleu o Ripoll per comprovar com la cohesió social i cultural de la Catalunya plural funciona a tota màquina. Fora bo que ho aprofitessin per visitar aquests municipis que ja integren la Catalunya dispersa, descohesionada i nacionalment en vies de minorització definitiva, que cada dia experimenten en primera línia de xoc els mestres a les aules. Haurien de parlar amb ells i no amb la inspecció.

Mestres cada cop més mal pagats i sobretot més desmoralitzats per tanta estultícia i xerrameca buida i inconsistent. Podrien parlar amb ells i escoltar-los personalment en lloc de fer cas a la burocràcia que manté la seva posició i el silenci a qualsevol preu. Tot va bé! Són els mestres els que des de l'inici del segle XXI han de combatre a les aules amb el canvi socio-cultural tan fulgurant com impossible d'assumir amb tant pocs recursos. Amb uns resultats nefastos, i no per culpa dels professionals. Nois que no entenen ni el que llegeixen, n'hi

ha a grapats. Som dels primers d'Espanya en aquesta patologia cultural.

Passat Ripoll, quan entreu a l'espectacularitat que ofereix el paisatge del Pirineu de Girona també podreu valorar quina ha estat la petjada de l'home i l'administració. Horts urbans infames i obres innecessàries que han malmès el paisatge a tocar de les estacions, els edificis de les quals resten abandonats, bruts, i en algun cas enderrocats des de fa decennis com el de l'estació d'Urtx-Alp, una de les poblacions amb més *glamur* de la Cerdanya, la comarca on s'ha practicat un urbanisme intensiu i destructiu espectacular un cop destruïda la façana del litoral. Em sap greu dir-ho, però d'això ja no en té la culpa el franquisme.

Aquesta és la Catalunya real que la nostra comitiva presidencial i els seus "governos regionals" han contribuït a transformar. Aquest ha estat el resultat de la seva feina a part de l'ús simbòlic i sentimental que n'ha fet del país, tan matusserament, que també l'han arribat a trinxar. Aquesta és la gran obra. Aquest és el balanç de la Catalunya autonòmica quaranta-cinc anys després.

La Catalunya sense futur.